

Húsvéti üzenet

Sok sebtől vérzik a világ.

Sok sebtől vérzik a világ. Sok sebet hordanak az emberek. Ebben a sebözönben arra a Jézusra nézünk, akit „teste szerint megöltek ugyan, de a Lélek életre keltette” (1Pét 3,18).

Egyetlen orvosságunk van (lehet): a Húsvéti Titok! Ezt a szenvedő Jézus utolsó, és a feltámadó Jézus első pillanata foglalja magába.

Drámai volt Jézus utolsó pillanata. Egy egész világ bűnével megterhelten, háromévi tanítás eredménytelenségétől lesújtottan, az elfogatástól, elítéléstől, keresztútától és megfeszítéstől megkínzottan, Istentől való elhagyatottságának kifejezést adva érkezik utolsó pillanatához. Az utolsó sóhaja: Beteljesedett! Az első maratoni futó a győzelem hírével érkező kimerüléstől összeesett, és csak ennyit suttogott: Győztünk! Jézus is elgyötörten, haldokolva kiáltotta bele a rettenetes nagy világéjszakába a küldetés elvégzését és sikerét.

Dicsőséges volt a feltámadt Jézus első pillanata. Az éjszaka felén, a legsötétebb órában kijön a kövel lezárt és a pecséttel lepecsételt sírból. Megáll a minden halál győzelmi helye, a sír előtt, és odakiáltja a magát győztesnek képzelő halálnak: „Halál, hol a te győzelméd? Hol a te fullánkod?” (1Kor 15,55) Katonák, főpapok, Pilátus, Jézus hívei és az apostolok is azt hiszik, úgy tudják, hogy Jézus halott.

Mindkét pillanat győzelemről szól, de még sötétben, a bűn és halál teljes győzelmének látszatával szemben hangzik el, Isten nagy hallgatása közepette, és a Jézus haláláról meggyőződött emberek színe előtt.

A hitben Jézus kezd élni bennünk, ha tudunk azonosulni Vele egy világ éjszakájával szemben is bátor hitünkkel; ha merünk Isten hallgatása közben is, és az emberek magabiztos ellenkezése ellenére is vallomást tenni Jézus feltámadásáról! A hit mindig ilyen légkörben valósul meg, ezért érthetőek félelmeink és elfogódottságunk.

Aki a hitben Jézus feltámadásából kap részesedést, az a körülötte terjengő sötétség szemébe kiáltja a krisztusi élet diadalát, ami nem más, mint evilági szegénységeinkben az Isten gazdagságát, evilági veszteségeinkben és gyászainkban az örök élet vigaszát, a szelídség alázatában az Isten hatalmát, az irgalmasság önpazarlásában az isteni gazdagságot, a tiszta szív lemondásaiban az Isten ragyogó arcát, a békeszerzők idegölő fáradalmaiban az Isten gyermekeinek örömét, az üldözöttség és rágalmazottság keserveiben az Isten uralmának fényeit észrevenni. Ez a húsvéti Krisztus halállal szembeni élete bennünk.

Figyelemreméltó az, hogy a különböző kultúrák önmagukból kiemelkedve a békére, az igazságra, a szabadságra és a szeretetre vágyanak. A ma embere több-kevesebb világossággal érzi és sejtí ezeknek az eszméknek általános voltát. Ezek pedig túlmutatnak a kézzel fogható világon, és üzenetként foghatók fel onnét, ahol nincs „létért való küzdelem”. Ez az egyetemes vágyódás ezek felé az eszmék felé kiemel bennünket az evilágiságból, és egy felsőbbrendű világ létezését sejteti.

A feltámadt Jézussal kiáltsuk bele a mindent elnyelni akaró sötétségbe az élet, a jóság, és szeretet hitét, hogy ebből a hitből fakadjon föl a minden halált elsöprő isteni élet.

2008 Húsvétján

Kozma Imre

apostoli protonotárius

a Magyar Máltai Szeretetszolgálat

elnöke